

Han vilde til at gaa ud af Døren, da Hansine sagde:

„Det er sandt . . . lad mig ikke glemme at sige dig, at Unge Rasmus Jørgen var herinde i Formiddags, da du var i Marken. Jeg skulde sige til dig, at han maatte endelig have det Læs Byghalm, du havde laant af ham en Gang sidste Vinter. Han kunde ikke længer undvære det, sagde han.“

Emanuel stod med Haanden paa Dørlaasen og blev mere og mere rød i Ansigtet.

„Et Læs Byghalm, siger du?“

„Ja, du havde nok lovet ham det i Foraaret,“ vedblev Hansine. „Men nu maatte han endelig have det, ellers blev han selv nødt til at købe.“

„Men Byghalm paa denne Tid af Aaret . . . hvor i Alverden skulde jeg skaffe det fra? Det sagde du vel ogsaa til ham?“

„Nej, jeg sagde blot, at jeg skulde nok bringe dig Bskeden.“

„Men jeg forstaar det slet ikke,“ udbrød Emanuel, idet han slap Døren og begyndte at gaa frem og tilbage over Gulvet. „Det ligner slet ikke Unge Rasmus Jørgen. Du maa jo paa en eller anden Maade have fornærmet ham, Hansine, saa han er kommen til at sige det i Vrede . . . Det er dog ogsaa underligt af dig, at du ikke kan vænne